

Kustos Júlia

tales of brave ulysses

Sz. P.-nek

I.

a napfényt próbálom
újrifesteni éjszakákon át.

II.

a célt figyelem, tudva,
hogy lépésenként
növekszik duplájára a táv.
ha gyorsabban szedem lábaim,
az úton úgy bukok fel, mint részegek:
szűkölő félelemtől telve
a záróra után.

III.

hetek óta bolyongok széles kerületeiden át.

IV.

az árbóc gerincemmé lesz,
kőrmöm alól a viasz kiolvad.
láthatok, de nem hallotok,
hallok, de nem láthatok.

*

nem hittem volna el senkinek,
hogy létezhet ez a világ.
csigolyákból építik,
az ég felé tör,
fejek búbján túl
érje napvilág.
sziréneim éneke morajlásba vész.
alakjuk hullámba veszett karcsapás.

V.

a napfényt próbálom
elfelejteni éjszakákon át.

átváltások

láttam plázákban lézengeni a cigány fiúkat,
láttam testük merev keretét: vállakat, amiket
leereszteni sose fognak, mert álmaikat félik,
hogymert valaki támad.

láttam a sarkon befordulni azt a negyvenes nőt.
fenekén az átharapott bugyi ívét, és láttam
haján, hogy napról napra őszül, és láttam szemein,
hogymert már rég nem alszik.

láttam az utcán az egymás arcából kimásolt arcokat.
a gesztusokban újraélesztett öreg ifjúságot.

*

nem láttam még viszont,
és nem is hallottam
visszhangom mögöl magam.
azt állítják: szép, erős állat,
büszke és nyughatatlan.

fémkapunak támaszkodik,
így képzelem el, vár,
bokáját a sóderen elrévedve húzza,
és mint szülőök az óvoda előtt,
karjait kitárja. mosolya felrepeszti ajkát.

úgy képzelem,
hogymert egyszer, mikor hozzá közel jutok,
lány szemében meglátok valamit.
napnyugta lesz, téli nagy idő,
kabátja alatt az úton haza,
mint a tej, megalhatok.